

PERŽVALGA.

„V. Ž.” N31 patilpęs žinomas Massachusetts lietuvių kucigų atsišaukimas į „lietuvių-suvalkiečius”, su parašu „Amerikos lietuviai”. Tarp lietuvių turbūt daugiausiai kunigai turi tokią „pilietišką drąsą” — pasivadinti visuomene. Kad ir tas atsišaukimas būtų geriausias, vis gi reikėtų turėti šiek-tiek gėdos be daugumos pritarimo kalbėt visuomenės vardu.

„V. Ž.” redakcija prie to atsišaukimo deda šitokią pasargą: „Neseniai buvo išsiuntinėtās iš Amerikos po visą Lietuvą. Apie jų (jo?) verčią paliekame spręsti patiems skaitytojams”.

Atsišaukime, kaip žinoma, rodią reikalauti, kad valdžia nepriskaitytų Suvalkų gub. prie busimosios Lenkų autonomijos. Su tuo visi sutinkame, bet su to atsišaukimo forma mažai kas sutiks. Ir „Vil. Ž.” redaktorius, kad ir kunigas, matomai nesutinka su tuo, kad užmena apie jo „verčią”.

— „V. Ž.” N22 yra paduotas nž nanymas įsteigti „privatišką priruošimui lietuvių mokytojų seminariją, kur būtų pri ruošiami mokytojai abiejų lyčių. Katalikiška „Saulės” draugija Kaune įkurė tam priruošimui kursus, bet tik laikinius.

— Pittstone (Pa.), kaip rašo anglų laikr., suįmti: Petras Jarusewicz alias Savage ir Jonas Czernowski, bet kaip girdėt, tai lietuviai. — J a r u s e w y č i a ir Č e r n a u s k a s ; juos išdavė Juozas Rusczynski ir jo pati (Ruščinskai, ir-gi lietuviai). Juos suėmė uždinamitavimą Edwardsvillės velšių „Congregational” bažnyčios, gegužės 6 d. 1905 m. Wilkes-Barrių angl. laikraščiai plačiai apie tai rašo ir tvirtina, kad į tą bylą bus įt-

raukti įžymiausi Edwardsvillės gyventojai. Areštuojei būvę tik įnagiu tų gyventojų. Buvo ir yra menama, kad tai buvo karčiamninkų kerštas tos bažnyčios kunigui, kurs aršiai ėjo prieš karčiamas.

— Pereitam N minėjom, kad Am. lenkų sąjungos (Związek) organas „Zgoda” labai niekina lietuvius, už tai, kad jie „einą” prieš lenkus, reikalaudami Lietuvai atekiros savyvaldos.

Toje sąjungoje, žinome, daug yra lietuvių, tai ar jie tylės prieš tokį išniekinimą jų pačių organe? Lietuviai „Zgodos” N8 išvadinta „pasiutėliais”, „mažais”, „ligoniais” (protiškais), „griovikais arba naikintojais”. Ištikro, lietuvius galėtum pavadinti „pasiutėliais” ir „bepročiais”, jeigu jie duosis taip save šmeižti ir neužprotestuos tam pačiam savo organe „Zgoda”, už kurį moka pinigus. Žiūrėsime, ar jie panorės pasilikti „bepročiais”!

— Veiverių (Suvalkų gub.) mokytojų seminarijos inspektorius Olfierenka įstojančius į seminariją mokinius privertė pasirašyt daugiau „jokių pašalinų ypatų neklausyti ir šventai pildyt norą savo tikrosios valdžios”, ir dėlto dabar „V. Ž-iose” pradėjo pasirodyt žinios apie „malonius dalykus” seminarijoj, — pavyzdys — lietuviškai-rusiškas vakaras ir tt. Bet atrado kitas „V. Ž.” korespondentas, kurs karčiai tai pašiepia.

— „Amerikos Lietuvis” N2 išėjo truputį plonesnis už 1-ąjį. Redakcija praneša, kad išleidinėsią kas dvi savaiti, taigi „A. L.” bus dvisavaitinis, o ne mėnesinis, kaip iš-syk buvo spręsta. Kaina bus ta pati — 2 dol.

— Lietuvoj pasirodė pašai-pos, pajuokos ir pakalbos laiškelis „Ežis”, ir jau pirmą

num. valdžia konfiskavo. Tačiau tas „Ežio” N platinasi po Lietuvą slaptais keliais.

— Vienintelis Amerikos lietuvių-liuteronių dvisavaitinis laikraštis „Tiesos Draugas” nuo 4-to num. pradėjo eiti dvigubai padidintas. Tas laikraštis — tikiškas, bet iš tautiško atžvilgio — pirmeiviškas. Amerikoje nėra „Kaizerio”, tai nė nuolankaut nėra prieš ką, kaip tai daro mūsų broliai liuteronai Prusuose, neiškiariant nė tokių, kurie Amerikoje būtų geri pirmeiviai.

Apie juos net „Katalikas” (N10), nežiurint ant to, kad katalikų bažnyčia abelnai yra didesnė palaikytoja monarchijos ir visokios senosios tvarkos, teisingai pasakė: „Jie miega saldžiu miegu po jungo našta, jie dėvi senovės vergijos drabužiu ir nenori stoti sykiu kovon už buvį drauge su savo broliais vargstančiais kaip Rusijoje, taip ir Vokietijoje”.

Tie zodžiai taikomi į Prūsų lietuvius dėlto, kad jų laikraštį „Naujoj Liet. Čeitungoj” kuris taip pat tautiškaipir-meiviškas, kaip „T. Dr.”, buvo išspauzdinta l i a u p š e „Ciesoriaus Gimimo Dienai”, eilės, tikrai vergiškos: —

„Druts Hohencoll'ris, pilus Sylos, Drasos,

Kuriuom tikėtis galim vi-sados”.

Tikėtis, kad visados dručiai laikys priespaudoj....

Iš Lietuvos.

Panevėžis. Malūninkų sąjunga. Darbininkų padėjimas Panevėžio malunuose — labai bjaurus: dirba jie po 12, 14, 16 ir net 17 valandų. Be to, pabirkantas turi tiesą, kada tinkamas, atstatyt darbininką. Sausio 21 d. Zamo maluno darbininkai padarė

susirinkimą ir, apsvarstę savo padėjimą, nutarę sutverti profesijonalinę sąjungą, kuri jiems padėtų geresnį gyvenimą iškovoti.

Penkinių dvaras (Karklinių vals., Vilkaviškio pav.). Nuomoja jį prusas Erlentas. Ordinarninkų laiko 19: špan. — 7, artojai — 2, rezerv. — 4, kerdžiai — 2, panaktinis, račius, kalvis, furmonas ir keimeris. Streikavoms du sykiu, 1905 m. ir 1906 m. 1905 m. alga buvo pakelta 3 rubl. pinigais ir po vieną kartį javais, tik žirnių liko tiek, kiek buvo; 1906 m. po vasaros streikų gavome, vietoje 18 rub. pinigais, rug. — 16 karč., miež. — 5, av. — 5, žirn. — 1, pinigais 22 rubl., skaitant kartu pradotką (mat, mūsų dvare, kaip ir visoj Suv. gub., prieš Martyną duodasi ant rankos 1 rb., vadinamas pradotku; tie pinigai nepriskaitomi algon ir nerašomi į kontraktą), rugių — 17 karč., miež. — 6, av. — 5, žirn. — 2, kviečių — 1. Alga pakėlėm, duonos jau nebepri-truksta, neberekia išanksto išimti ordinarijos iš pono, kaip pirma išimdavom, ir visą laiką pono kišeneje įlindus buti. Męs galingi vasarą, kada darbo visur pilna, kada darbininkas visur reikalingas, o žiemos sulaukęs, — ponas. Jis žino, kur dings darbininkas per žiemą, — nesėdės gi ant sniego pusnies su pačia su vaikais, ir išsipučia, nelyginant kalakutas (kurkinas), raudoną daiktą pamatęs, pasišiaušia prieš darbininkus: „Noriu, duosiu, o kad kaip, tai dvesk badu”. O čia da metai prasideda nuo Martyno, tai ir visai ponas pasišiaušia. Štai kaip ir mūsų p. Erlentas. Už streikus, kas žadėta buvo, atidavė, o algos, matydamas, kad dabar darbininkai nepasipriešs, paliko tiek, kiek jis norėjo — sumažino visiems darbininkams 2 r. pinig. ir 1 kartį kviečių. Ži-

nomas, ir žiemą, jeigu būtų buvusi vienybė ir susipratimas, ponas nebutų sumažinęs algos, bet kada vienas už akių bėga kitam, skudžia, kad toks ir toks „buntavojas“, o aš — geras, — kiek duosi man, bus gerai, tai bepiga ponui ir ma žinti algą, ir naudoties kvailumu darbininkų; kada už viską kepurę ima ir ačių ponui sako — ko gi nemelzti, kada patį prašosi! *Dvarokėlis.*

Garliava (Senapilės pav.). **K r a t o s.** Vasario 1 dieną naktį policija padarė kratą pas K. Paršaitį; jieškojo sunaus Antano. Tasai buvo dar negulęs. Bamatęs kelis vyrus ateinant, manė, kad tai šiaip žmonės ir buvo einas jų įleisti, tik pajutęs, kad tai policijos tarnai, leidos bėgti. Jam bėgant, policistai du kartu į jį šovė, bet nepataikė. Bėgantį buvo parpuolęs, ir policija jau manė, kad pasisekė jį persėsti: emė jieškoti pėksako, bene bus kur kraujo. Tik tai šį kartą jo negavo budeliai pralieti. Tą pačią naktį padaryta krata pas J. Kati-laucką, bet Paršaičio ir čia nesurado...

Šiauliai. Neuzilgo po Šiaulių pavieta rinkimai į žemės tvarkomąsias komisijas. Kitų valsčių vyrai gerai neišmano, kas tos tokios komisijos, ir tikisi, kad jos kažin-ką gero padarysiančios vastiečiams. Jie neišmano, kad tos komisijos yra įsteigtos nusigyvenusiems ponams padėti brangiai parduoti savo dvarus. Butų gerai, kad kurs žinovas paaiškintų, kas tos tokios žemės tvarkomosios komisijos, iš ko jos susideda, ką jos yra gero padariusios tenai, kur jos jau gyvuoja, kiek per tas komisijas pabrango žemė, ir kam iš tų komisijų visa nauda. Vis tai žinodami, valstiečiai geriau numanys, ar verta rinkti į tokias komisijas, ar atsisakyti nuo tos malonės, kaip tai pa-

darė kai-kurie Panevėžio pavieto valsčiai, ir laukti, kolei ne kokios komisijos, bet patį žmonės per savo atstovus dūmoje pasiims į savo rankas tvarkyti žmonių reikalus.

„Skardas“.

Pumpėnai (Panevėžio p.). Apie Pumpėnus pastaruoju laiku labai serga žmonės, o ypač, maži vaikai, kurie daugiausia miršta.

Visa nelaimė, kad Pumpėnuose nėra daktaro, neskaitant felšerio, o susirgus turi už 3 net ir 4 mylių į Panevėžį.

Taigi labai sunku ir negalima greitu laiku pasiekti daktarą, nors ir turtingiems, bet, kaip neturčiams, kurie neturi kuo užmokėti daktarui už tolymą kelionę — yra dar sunkiausia.

Daugiausia čia tamsūs-vargšai žmoneliai kreipiasi į visokių „šundaktarius“, kurių čia netrūksta. Labiausia čia pragersejo „daktarė“ Marmakienė, kuri apgaudinėdama duoda „gerus“ vaistus užkalbėjus vandenį ir k. ir tuo „išgelbėja“ nelaimingus žmonelius nuo „mirties“.

Tamsūs žmoleliai labai gerbe juos sakydami, kad nėra geresnio daktaro, kaip „užkalbėtojai“ ir tiems panašūs ir niekas geriaus nesugydysias kaip pastarieji...

Tiesa, daug tokie daktarai pagydo „amžinai“, kuriems „nebereikia“ ant šio svieto sirgti ir gerti vaistų!...

Alotų valsčių (Ukmergės pav.). Alotų valsčiaus raštininkui Pampilovui (rusui) paskirta algos 800 r.

Lietuviui raštininkui labai butų patogi vieta Alotų valsčiuje: alga puiki, bet žmonės užganėdinti rusu Pampilovu, — kuris lietuviškos kalbos, o ypač rašybos nieko nesupranta.

Laikas butų mūsų žmonėms susiprasti ir pareikalauti, kad greta rusiškos ir lietuviška

kalba būtų vartojama, bet mūsų žmonės toli dar nesusipratą. Seniunų susirinkime buvo toks atsitikimas: vienas jų paminėjo, kad raštininkas pradėtų rašyti nors ant pranešimų seniunams lietuviškai, bet kiti seniunai vienbalsiai pradėjo prieštarauti: „kas mums paskaitys“; mat lietuviškai mažai tėra mokančių skaityti (o rusiškai dar mažiau), tokie tai liudni apsiereiškimai pas mus. — Nereikėtų valdžios prašyti ir pats rusai prasišalintų, kad tik vyrija būtų pareikalavusi, kad raštininkas pradėtų vartoti greta rusų kalbos ir lietuvištą.

Reiktų mums susiprasti, jog valdžia leido vartoti lietuvišką kalbą greta rusiškos, o mės valstiečiai nuo to raštininko nereikalaujame.

Mūsų žemiečių viršininkas Vinogradovas liko perkeltas kiton vieton, buvo tai žmogus skriaudikas, — daug iš žmonių reikalavo kyšių, o ypač iš viršaičio raštininko ir pačtoriaus. Paskutiniu laiku išėjo viršun visa jo šelmystė: Alotų valsčiai užpernai pavasaryje buvo paėmę iš valdžios sėklas; kai-kurių ilgą laiką buvo neužmokėta; paskiaus manifestu buvo dovanota pusė neužmokėtų pinigų, bet iš valstiečių surinkta visi pinigai, ir įnešta izdan. Valdžia paskiaus sugrąžino tuos pinigus, žmonės apie tai nežinojo, jog tuos pinigus Vinogradovas priėmė dėl atidavimo žmonėms. Tačiau čia Gruodžio mėnesį kaip Ukmergės pavieto viršininkas atvyko Alotų valsčiu su sargybiniais mokesčių rinkti, tuo met tiems prašant priskaitė tuo pinigus (kurie buvo įmokėję už sėklas, bet apie atidavimą „žemskiui“ nežinojo) priėmė mokesčių, bet neilgai laukus atsiuntė raštą mokesčių rinkimo inspektorius, kad ant Alotų valsčiaus skaitąsi „niedoimkų“ 800 r. Ištyrus pasirodo, kad tų pinigų sėklos izde ne-

bėra, nes išduoti žemiečių viršininkui. Nežinia kas bus, ar bus atiduotas teisman „žemskis“ ar, kaip sakoma, varnas varnui nekerta akin; biurokratai gal nutrins tą „žemskio“ vagystę, bet ligšiol nejieško tą 800 r. „niedoimkų“ iš valstiečių. „V. Ž.“

Išrinktieji atstovai.

Vasario 19 d., visoj Rusijoje buvo atstovų rinkimai Dumon.

Kauno gubernijoje išrinkta: Vl. Stašinskis, pris. adv.; dras Pr. Gudavičius, Abramson (žydas), Antanas Povilius, A. Kupstas ir P. Kumelys. Visi, išskyrus Abramsoną, lietuviai, kairieji.

Nuo Vilniaus miesto išrinkta M. Venslavskis, lenkas, miesto galva.

Vilniaus gubernijoje išrinkta: M. Chelchovskis, A. Chominskis, grafas Laurynas Puttkamer, St. Vankovičius, kun. Leonardas Rodzevičius ir nuo valstiečių kurijos — Simonas Pileika. Išrinktieji beveik visi arba endekai arba jiems užjaučiantieji.

Suvalkų gubernijoje išrinkta: adv. Leonas ir adv. Bulota, Abu du lietuviai, kairieji.

Gardino gubernijoje išrinkta: Stasys Jačinovskis, Povilas Lopatinas ir penki valstiečiai (Lepioško, Siedlar, Sancevič ir Doiniak — visi stačiatikiai).

Užprotestuota.

Vitebsko gubernijoje išrinkta: M. Benislavskis, A. Dimša (lenkai), Kazryč — (latvis), Bérmeister, Petračenko ir Bikov (rusai).

Minsko gubernijoje išrinkta: Laškarev ir Ivačenko (žemvaldžiai rusai), Jakubovičius (šventikas), Šimanskis, Remončik, Rudzinskis, Kraskovskis, Gavričenko (valstiečiai) ir Melnikov (darbininkas). Visi dešinieji. „V. Ž.“

Pušaloto (Panevėžio pav.) kamendorius Cepėnas, kaip

pridera tarnui Dievo, kuris reikalauja savo prisakymuose „nekalbėti neteisiai prieš arty-
mą savo“ per pamokslą skelbe, buk socialistai esą bedieviai, paleistuviai, plėšikai ir kursty-
tojai prieš piktų darbų; tokis buvęs ir jų laikraštis „N. G.“. Anot dievobaimingųjų jo žo-
dzių, „N. G.“ N14 esą pasaky-
ta, kad galima plėšti, vogti ir už tai nebusią „grieko“. Kad „N. G.“ nėkuomet nieko panašaus nebuvo, tai kun. Čepė-
nui nerupi, — jam rupi tik apmeluoti socialistus ir šito jis nelaiko sau už „grieką“. Kur gi laikys, socialistai daro tiek pikto kunigams, atidarydami kunigų avelių akis! So-
cializmo šmėkla jau teip įbau-
gino kunigus, kad jie mato jų visur. Anot kunigo Čepėno, ir buvusiamjam Vilniaus sei-
me, kuriam dalyvavo socialistai, bet nemaža buvo ir kuni-
gų, tai buvęs vienu socialistų seimas, o „Šaltinis“ N4 net „Lietuvos Ukininką“ vadina „N. G.“ dukra! Teisybę sa-
ko priezodis, kad baimė turi dideles akis: išsigandęs socia-
listų, Skrebenius paskutiniam (N4) „Šaltinio“ numeryj kurs-
to savo avelės karščiaus pulti į kovą su socialistais — „dra-
sos, girdi, daugiau, katalikai, drąsos!“ Mat, ligšiol „avelės“ dar nesekė „piemėnų“ pėdomis, da nedaug buvo atsitikimų, kad avelės mestų šalin ir doros reikalavimus ir Dievo prisaky-
mus, kad tik labiaus socialistus apšmeižti ar kaip kitaip įkasti.

Radviliškij (Šiaulių pav.) nedėdieny prieš Naujus Me-
tus prie vieno vaikinų, parda-
vinėjančio ant rinkelės „N.G.“, prikibo konduktorius Strašels-
kis ir ėmė šaukt: „kam parda-
vinėji bedievišką laikraštį?“ Ta dievobaimigoji kunigų avelė tuojaus paėmė ant savęs sargybinio darbą ir prievarta traukė vaikiną pas džiakoną, o nuo to rengėsi nuvesti pas

antstolį. Vaikinas priešinosi. Konduktoriumi į pagelbą atbė-
go dar du kuniginiai, Budriauc-
kas ir Žemaitis. Bevedant vienas siuvėjas užsistojo už vaikiną — pakilo kliksmas. Išėję iš bažnyčios žmonės, vie-
ni užstojo tą pusę, kiti kitą ir per plauką tik nepriėjo prie peštynių. Vistik vaikiną nepasisekė nuvesti pas policistą... su ilgais skvermais.

Pandėlio (Zarasų pav.) kamendorius Bublīs teip-pat neatsilieka nuo savo draugų, teip-pat, kiek galėdamas, kei-
kia socialistus ir jų raštus, o naujasis *Joniškio* (Šiaulių p.) klebonas Butkevičius teip už-
sidegė, kad net apskelbė savo avelėms, kad tiems, kurie skai-
tys „N. G.“, neduosias išriši-
mo; už tai drasiškasis tėvelis, kur tik gali platina juodašim-
tiškas knygeles — „Didžiausi mūsų neprieteliai, socialistai ir masonai“, Žydai nori mus praryti“ ir kitas panašias. Ko-
del kun. Butkevičius taip nar-
sauja, nesunku suprasti: mat, Butkevičiaus pirmtakunas, bu-
vusis *Joniškio* klebonas Šiau-
čiunas, bestatydamas bažnyčią, užtraukė ant parapijos apie 20
tukstančių skolos. Padaryta ta skola be parapijos sutikimo, tai pats Šiaučiunas ir turetų ją išmokėt, bet iš ko jis mokės, kad ir pats prisidirbo kelioli-
ką tukstančių skolos: mat, vienam broliui aptieką pirko, kitam dvarą Kurše, seseriai davė pasogą ir teip labai pla-
čiai gyveno. Naujasis klebo-
nas žino, kad „dievotuose“ laikraščiuose ir knygutėse nė žodžio nebus parašyta apie „dievobaimingą“ kun. Šiau-
čiuno pasiėlgimą, o tiktai so-
cialistų raštuose, už tai jisai ir liepia savo avelėms neska-
ityti socialistų raštų ir nekla-
syti jų kalbų; tuomet tos ave-
lės pasiliks šventame nežinoji-
me ir negražus kunigų darbai neišeis į aikštę.

„Skardas“.

Kur musu moksleiviai?

Ant to klausimo, žinau, kiekvienas atsakys, kad visur — išsiblaškę po Maskolijos ir užsienio universitetus, o Ame-
rikoje tai Valparaiso universi-
tete. Teip visur jų pilna, tik niekur apie juos negirdėt, iš-
skyrus Valparaiso... Kodėl? Na, europiečiai pasakys, kad mes Amerikoje papratę rekli-
muotis, garsintis, tai už tai čia ir Valparaiso atsirado. Teip, tegul bus ir rekliama, bet ji veda prie gerumo, ne prie blogumo. Veda prie moks-
leivių organizacijos. O susi-
telkimas, tai tvirtas žmogus. Netylėta — ir štai, nė porai metų nepraėjus, jau su viršum 40 jaunų lietuvių suvažiavo į vieną vietą mokintis, „eiti“ augštesnius mokslus. Ne visi jie bus mūsų visuomenės vei-
kėjais, ar pasišventeliais, bet jie nedings mums, neužmirš tamsybėj klejojančių savo bro-
lių ir šiuo-tuo prisidės prie darbo; kai-kurie gal bus geri darbininkai ir pabaigę mokslą, gavę „inteligento“ vardą tikrai bus išmokę ir lietuviškai ne tik su klientais susikalbėt, bet ir parašyt. Ikišiol mūsų „in-
teligentai“ Amerikoje sunkiai -sunkiai rašo ir laimingi tfe, kurie da turi miklesnę dvasią, tai — persilaužė, pramoko; paprastai, kas jaunas neišmo-
ko, tai n'išmoks, kad ir akys iššoks. Valparaisiečiai gi iš-
jauno išmoks.

Bent tiek naudos jau dabar galima matyt iš tos „rekli-
mos“. Toliau galime tikėtis daugiau. Ar šiaip, ar teip ne mažiau, kaip iš tų moksleivių ratelių ir sandorų, apie kurias nieko negirdėt.

Nežinau lemtai apie Peter burgo ir kitų Maskolijos uni-
versitetų liet. studentų kuopas, bet tokios kuopos gyvavo Kro-
kavoj, dabar Šveicarijoj gy-
vuoja nuo kelių metų „Užsie-
nio Lietuvių Jaunuomenės Sandora“, pirmieviška, ir ka-

talikiškojo Frieburgo univer-
siteto studentų kuopa „Ruta“. Apie šitas kuopas žino tik laikraščių redakcijos, kurios joms siunčia laikraščius dova-
nai. Bet redakcijos apie jas tiek tik žino, kad pradžioj me-
tų gauna padėkavojimo laišk-
kelį su prašymu siuntinėti ir toliaus laikraštį. Apie jų dar-
bus nežino. Kai-kurios re-
dakcijos primena da, kad už laikraštį šį-tą retkarčiais para-
šytų. Suprantama, ne laiškus, tik straipsnelius, tinkančius laikraščio skaitytojams. Kitos neprimindamos tos pareigos siuntinėja laikraščius, arba net ir knygų nusiunčia dovanai, — pavyzdys — Senepilės gimna-
zistų kuopai.

Prisiminėm senapiliečius. Tai „rekliamavosi“ kaip val-
paraisiečiai. Na, ir dabar, beabejonės, turi užmegstą savo knygyną. Ir tas beabejonės, atneš naudą ir visuonenei: iš-
eis inteligentai bent kiek kul-
turiški iš atžvilgio lietuvių kal-
bos ir rašybos... Tad, kol jauni, galės „sėt paselio grūdą“, lie-
tuvių kultūros grūdą, nes tai bus jau iš-mažens prisirengę.

Bet augštesnieji mūsų moksleiviai užsienyje — tyli. Pagarsėjo dailininkai, „pasi-
rekliamavo“. Ir tie, kurie „netur laiko rekliamuotis“, ir tie kurie nenor pasirodyti esą „rėksniais“ pritarė jiems ir štai pasekmės: dailos paroda Vil-
niuje. Nėr abejonės, kad ir dailininkų vargai kiek susima-
žis, net nereikalaujant išnyki-
mo revoliucijos...

Abelnai einantieji augštes-
nius mokslus tankiai netenka ištekliams. Kreipiasi tad prie senesnių draugų. Bet ar ypata, kad ir turinti darbą, išgalės skolinti, ypač kad atsšauks keli? Juk tos ypotos ir ne-
gešftakeriai. Prie šitų moksleiviai nesikreipia, nes tai ne draugai.

Sitam reikalui yra susitvė-
rusios dvi draugijos: „Aušra“ Amerikoje, „Žiburelis“ Lietu-

tuvoje. Draugijos tik gali nuolat sušelpiti, tariant paskolinti neturtingiems moksleiviams. Bet tos draugijos šelpia tik tuos kuries dirbs ant lietuvių dirvos, o ypač tuos, kurie jau dirba kiek, — svarbiausia, jeigu su plunksna. Tas pats reikalas rodos turėtų moksleivius pamokinti, kad reikia kiek darbuotis, kad prireikus galėtų gaut stipendiją, ar pašėpą. Daug iš jų nereikalaujama. Bet tegu nesigėdi pasirodyt ir su plunksna.

„V. L.“ N7 savo straipsnyje „Kaip pagerinti mūsų laikraštiją“ priminiau vieno daktaro nusistebėjimą, kad Amerikoj negalima lietuviškai literatiškai darbu „užsipelnyti duonos kėsnį“. Anas daktaras (jis literatas) buvo man rekomendavęs tūlą, pabėgusį į Ameriką, studentą, kurs turįs gerą plunksną. Žinoma, jokios partarmės negalėjau duoti, atsakiau tik, kaip yra. Tas studentas dirba, rodos, pabrūke, dirba (vakarais) ir visuomenei ir savo mokslui. Bet jo plunksnos neteko matyt. Kodėl? Juk ir geriausias literatas nebus žinomas, jeigu apie jį laikraštiją nežinos. Jeigu kas ir galėtų plunksna užsidirbti duonos kėsnį, tai rudijant tai plunksnai, nieks to nepadarys. Paprastai juk reikia pirmiau pasirodyt ką gali, parodyt savo darbą, tada jau laukti užmokesčio. Ištikro, negalima suprasti, jeigu kas netingi dirbti tarp žmonių, apšvietos dirvoje, o turėdamas gabumą rašyti, nerašo. Juk nė už tą, nė už aną darbą nėra užmokesčio. Tai jeigu jau galima visuomeinei pasišvėsti, kodėlgi nepašvėsti jai ir plunksnos? Plunksnos darbas juk plačiau pasklysta: ir visuomenei didesnę gali atnešti naudą, ir pati plunksna geriau išsidirbtų.

Draugijoj dirbant negalima tylėt. Tik pustelninkas, vienuolis tegali dirbti sau tylėdamas. Visokių organizacijų

darbai turi but žinomi visuomenei, kuri iš to gali šio to pramokti. Nes draugijoj vienu kitų mokinasi. Jokia organizacija negema tyloje.

Kas tyli, apie to kančias nieks nežino ir nieks neateis su pagelba. Šių eilučių rašytojas tai žino iš praktikos. Moksleiviai—idealistai, nenorį šauktis keno nors pagelbos ar pašėpų, daugiausiai nukenčia ir bereikalingai. Užsiartavoja jų dvasia — tai teisybė, bet nusilpsta sveikata, ir tik apveizdai begu gali dėkavot, kad da jaunystoje neatsitiko progos kam nors kalbėti apie... paminklą.

Teip, tankiausia tykusis akmeninis paminklas kalba už tuos, kurie apie save visiškai tylėjo, kurie dirbo visuomenei, bet nesiskundė, kad jie „badu dvesta“. Dirbo ir per greit paliove dirbę, per greit įgijo akmeninį paminklą. Nenorėjo jo, bet gavo, dėl to, kad tylėjo, niekam nesakė, kad nenori matyti besiantinančio baisaus, šalto paminklo.

J. Baltrušaitis.

Nepadorus laiškas.

Pernai laikraščiuose patilpdavo laišakai iš Lietuvos, rašyti į gimines Amerikoje. Tų laiškų rašytojai tai buvo žmonės, kurie arba buvo nerašę per dvyliką metų, kaip vienas tėvas paminėjo savo sunui rašydamas laišką, arba rašę retkarčiais laiškus, tik ne į laikraščius. Tuose laiškuose daugiausia buvo tik nusiskundimai, kad „baisu kas darosi“. Ant galo vis, budavo, prideda: suneli, broleli nepadyvyk, dovanok, kad blogai surašiau, ba žinai, kad mes ne koki raštinikai.

Tai buvo žmonės, vienu žodžiu, ne korespondentai, ne rašė visuomenei, tik savo mylimomsioms ypatoms.

Ir tų laiškų tonas teip padorus, teip be jokio piktumo,

niekeno neapkaltingantis, kad vienas laikraštis nurodė, jog tie rašytojai yra kur—kas geriau išsilavinę ir pažįstą etikos principus daug geriau, negu mūsų korespondentai.

M. R. iš Hudson, Mass., atsiuntė laišką, gautą iš Kuršėnų, Kauno gub., iš kurio čia paduodu ištrauką. Rašytojas pirm visko ne korespondentas ir tik aplinkybių priverstas rašo, tai gi jis priguli prie anų padorų rašytojų.

Dėl visoko parodau to rašytojau rašybą.

„...„Rašu pri Tamstu šitu laska klonadamas gros svikatas sav milims Broliu mikolu ir Broliu A... sesika jindom Ameriki o mum kacapu Krougru Su ylga skvrnu praketu kunigu“...“

Tai yra:

Rašau prie tamistų šitą laišką linkėdamas geros sveikatos savo mieliems: broliui Mikolui ir broliui (ar brolienei) A... Kaip judviem sekasi Amerikoje. O (pranešu kaip sekasi) mums su kacapu kraugeriu, su ilgaskverniu prakeiktu kunigu.

Mūsų klebonas, — toliau rašo, — dabar tur ką sakyti, kozną nedėlią šaukia liežuvį iškišdams lig kelių, kaip... (čia parašyta baisiausias lietuviškas keiksmas), kad rinktų į dumą kunigus arba ponus, o kad nerinktų biednų žmonių, sako, kad biedni žmonės nieko nežino, anie socialistai, anie negerai žmonės, o ans geras — kraugerys. Iš mūsų volosties išrinko į dumą iš Žaukinų (Šaukėnų?) gerą žmogų, nežinom, ar nuvažiuos, ar ne, lig... Laiškas, kaip matot, nepadorus, ne toks, koki iki šiol paprastai patilpdavo laikraščiuos. Kodėl teip? Ar gi jau ir ten, Lietuvoj žmonės žemiau nu puolė ir užmiršo elementriškos etikos principus? Bet iš laiško matyt, kad nėra tai „tam tyčia“ nedoras žmogus. Gal tai delto tokiais nepado-

riais žodžiais rašo apie kunigus, kad šitie veda nepadorią kovą ir dirba nepadorius darbus bažnyčioj?

Juk ir pirmiau anie aplinkybių pagimdytieji raštininkai parašydavo apie valdžią gana aštriai pavadindami kartais kraugeriais ir tt., bet apie kunigus teip aršiai nerašydavo. Dabar, kad rašo, tai gal delto, kad kunigai per daug toli nuvažiavo savo iškeikiamosios kovos keliu?

J. B.

Naujos tiesos Pennsylvanijoj.

Pereitą rudenį buvo minėta „Vienybėj“ apie sumanymą uždrausti ne piliečiams ateiviams nešiotis, laikyti ir pirkti kokį nors šaunamąjį ginklą: revolverį, karabiną, pištalieta.

Dabar tas įstatymo projektas (užmanymas) įneštas į legislaturą Harrisburge. Atstovų Rumas tą bilą (įstat. projektą) atidėjo. Ir tuo tarpu jos priešai, kurių turbūt nedaug ten yra, nori, kad daugiau žmonių pakeltų prieš tai balsą, kaip prieš pasikėsymą ant ateivių tiesų.

Plymoutho atstovas Toneris, anglekasių išrinktasis, yra priešingas tai bilai. Jis atsiuntė jos kopiją ir laišką savo pažįstamam Jurgiui Macevičiui, kurio namuose yra lietuviškai lenkiškas politiškas klubas, sakydamas, kad gal nejis ta bila įstatymą, jeigu, esą, mes busim prisirengę kovot priešais ją. Tai gi visi ateiviai turėtų priešais ją kovot, siųsti protestus į Harrisburgą.

Minėtas klubas jau nusiuntė Toneriui protestą. Turėtų visi lietuvių, lenkų, slovakų politiškieji klubai siųsti protestus, ar da geriau rinkti parašus priešais tą neteisingą užmanymą.

Užmanymas tas tiesiok kvaj-

las: ar yra ant keno kaktos parašyta pilietis (citizen), arba nepilietis? ar policija krės kiekvieną praeivį, jieškodama pas jį ginklo ir ar klausinės kiekvieno, ar tu pilietis ar ne, ar ateivis ar jankis. Pagalios, moters, kad ir jankės neturi čia pilietišku tiesų, lygiai teip, kaip ir ateivės, tai ką su joms darys, kaip joms uždraus turėti ginklą? Tas įstatymas jei ir bus, tai neturės vertės. Bet jau pats tas sumanymas yra netikęs, yra tai ateivių tik niekinimas, o neapsaugojimas nuo šaudymų ar nušovimų. Tegul tie ponai įstatymdaviai nelyk panaikina kapitalistų žmogūdzius kazokus (constabulary), kurie per streikus eina šaudyti darbininkų. Juos tik keli metai kaip įvedė Harrisburgo legislatura ir jau visoj Amerikoje žino apie „Pennsylvanijos kazokus“, o jie daugiausiai atsizymėję ant ateivių galvų. Todėl visi ateiviai turi stot ir ginti savo tiesas. Yra juk ir čiagimių (amerikiečių) kaip Mr. Toner ir kiti, kurie padeda mums kovot už mūsų ateivių tiesas, todėl, lietuviai, drąsiai kovokit!

Iniciatyva ir referendum.

Yra kitas labai svarbus įstatymo sumanymas paduotas atstovo W. L. McCullagh, vasario 6 d. š. m., tai iniciatyva ir referendum. Iniciatyva tai reiškia, kad patys žmonės, tam tikras jų skaitlius, sumano ir paduoda balsavimui kokį nors naują įstatymą. Referendum, tai perbalsavimas to įstatymo sumanymo, tada balsuoja visi žmonės, o ne jų išrinktieji atstovai ir senatoriai. Tai tikrai demokratiškas įstatymdavystės budas. Jis seniai jau įvestas Šveicarijoje. Amerikoje yra tik kai kuriuos miestuos vartojamas. Miestas Los Angeles, Kalifornijoje, seniai neturi tokių grafterių (paprakų ėmėjų) ir visokių neteisingu

valdininkų pasidėkavojant vien iniciatyvai, referendum ir valdininkų atstatomybei (kada negerus valdininkus žmones atstato nuo vietos ir išrenka naujus).

Nežinia ar šina tiesa — iniciatyva ir referendum — įeis į gyvenimą grafteriškai-despotiškoje Pennsylvanijoje.

Politiszkos žinios.

Maskolija.

Dumos išrinktasis pirmsėdis Feod. Golovin nėra tikras valdžios priešas ir nors priguli prie konstitucijinių demokratų, bet pats yra vidutinis liberalas; jis gerai pažįsta įstatymus ir turi plačią pažintį su teismo atstovais. Vice-prezidentai išrinkta du, abu pirmieji — kairiuoju: 1) atstovas nuo Saratovo Berezin, laikraštinkas ir darbo partijos sąnarys; 2) atstovas iš Charkovo Poznanski, advokatas, radikalų (ne socialistų, bet revoliucijoniškų gaivalų) partijos sąnarys. Pirmas išrinktas 345 balsais prieš 101, atrasis — 349 balsais prieš 97. Tokiu būdu pasirodo, kad trys ketvirtadalės dumos atstovų paremia revoliucionierius... Caro atidarant valstybės dumą nebuvo; jo vardu dumą atidarė valstybės tarybos vice-prezidentas Golubov.

Atidarius dumą, utarninke, buvo Peterburge didelė demonstracija, kokios nebuvo ten nuo „Raudonojo Nedėdienio“, kuomet kun. Gaponas vedė darbininkus prie caro ir kuomet juos sušaudė... Apie 40 tūkst. darbininkų ir studentų ėjo per miestą su daugybe raudonų vėliavų, dainuodami revoliucijines dainas. Tik nebuvo gyvo Trepovo, tai kraujas nepaspylė. Dabartinis miesto policmeisteris Draševskij nenorėjo paliept šaudyti minią. Tačiau susirėmimų su policija ir žandarais buvo. Pa-

skui prisirinko kavalerijos pulkai ir kazokų ant gatvių tiek, kad paroda buvo negalima. Kalbetojai kalbėjo į minią, sėdėdami dviem vyram ant pečių. Kita demonstracija buvo prieš universitetą. Dumos atstovai paskatino visuomenę prie to apvaikščiojimo. Dumos atidarymas ramiai apsiejo. Buvo visi ministariai ir didžiunai, o galerija Taurydos rumo buvo pilna šnipų, bet nė vienos ypotos iš caro šeimos nebuvo.

Po pamaldų, mitropolito Antonijaus atlaikytų, valst. tarybos vice-prezidentas Golubov pasakė už carą sosto kalbą; visą tą laiką socijaldemokratai buvo lauke; kada Golubov šaukė prisiekt carui Mikalojui, tai konservatoriai arba atgaleiviai ėmė šaukt „ura!“ o pirmieji tyliai sau sėdėjo. Paskui suėjo ir socijalistai atstovai ir tada дума išsirinko pirmsėdį Goloviną, kurs padėkavodams, pasakė trumpą prakalbą:

„Parlamento valia, — sakė jis, — tai įstatymas. Dėlto su padėkavojimu priimam garbę mums suteiktą. Nors esame įvairių pažvalgų, bet mus vienija vienas tikslas — pastatyti šalį ant konstitucijos pamatų. Visi žinom, kad šalis laukia savo kentėjimų palengvinimo, o to pradžia buvo padaryta pirmosios dumos ir tas kelias veda prie išpildymo prižadėjimų, uzbrieztų spalio mėnesio manifeste. — Visuotinos atstovybės tiesa — galiuga. Syki pašaukta gyventi, negali numirti. Išvien su monarchos valia ir šalies viltimis Duma turi dirbti ir dirbs tolei, kol jos didi uždaviniai neišsipildys“.

Nors valdžia ypatingai saugoja, kad дума nė mislies neturėtų apie ministerių atsakomybę prieš dumą, tačiau opozicijos pusė arba nepakankintieji jau pirmą dieną padarė kelis susirinkimus, kur apgalbėjo klausimą, ar galima kaip

nors susitaikyt su valdžia; prof. Milinkovas, viens iš kadetų vadovų, pasakė, kad jokio susitaikymo negali būti, kol Stolypinas yra valdžios galva. Ir opozicija pasirengė varytis prie to, kad Stolypinas atsistatytų nuo vietos.

Bet abelnai laikraščiai mato dumą gerai ir šaltai užsilaikant ir mena, kad ji ilgokai pagyvės, kad ne teip greit ji bus išyaikyta, kaip buvo pirmiau spėjama. Bet po kelių dienų jau eina gandas, valdžios šalininkų ir juodašimčių kas-kart labiau išpučiamas, kad ir pats Golovin, girdi, kalbėjęs kur privatiškai apie caro išmintingumo stoką ir nenuovoką carienės, kuri, su juo kalbant, klausus jo, ar prigulys prie „dešiniųjų“, t. y. caro valdžios šalininkų pariamente. Mat caro ypata nieks negali užgauti, o čia pats dumos prezidentas užgaulioja!

Ištikrųjų šita дума išrodo daug „lėtesnė“ už aną. Pavyzdys — socijaldemokratai, išrinkus dumos viršininkus, buvo besirengią paduot dumai rezoliuciją, kurioje kalbama apie kalinius, ir pasakyta: nors nereikalaujame jiems amnestijos (dovanojimo), bet pripažįstam, kad tik revoliucija juos gali išliuosuoti. Prieš tą įnešimą priešinosi visos partijos, net socialistai — revoliucionieriai; socijaldemokratai susilaikė nuo tos rezol. įnešimo.

Pradžia gera, nuo jos daug priguli revoliucijos labas — didėsės permainos netolimoje ateityje.

Plėšikai apiplėšė viduryje dienos Maskvos universitetą. Varšavoj nenusisekė metant bombą į kunigaikštį Argubinski, direktorių gimnazijos.

Lodziuje lydint užmuštą kapit. Čerkovskį, aficeriai šoko ant šalygatviais stovinčių žmonių ir daugeliui perkirto kardais galvas, už tai, kad nenusiėmė kepurį. Ufos kalejimo inspektorius Kolbe nušautas,

Viens šovikas suimtas, jis pasakė, kad Kolbe revoliucionierių nuspręstas buvijo myriui už jo žiaurų apsiėjimą su politiškai kaliniais.

Vokietija.

Dvi didesės kunigaikštystės, prigulinčios prie Vokietijos:

Mecklenberg—Schwerin ir Mecklenburg—Strelitz tik dabar gavo konstitucijas, o iki šiol buvo be jų, kas neretai buvo kritikuojama Vokietijos parlamente.

Anglija.

Jau kelintą sykį moters padarė šią savaitę demonstraciją prieš parlamentą, kad tas priimtų įstatymo užmanymą apie moterų balsavimo tiesą; politija nuo moterų saugojo parlamentą, daug žymesnių moterų areštuota, jos velijo sau sėdėt kalėjime, nors galėjo užsiimokėt bausmę pinigais; bet vis tiek parlamentas ir šiuo kartu atmetė tą įnešimą. Vienok nėra abejonės, kad Anglijoje pirmiau įstatyta ta tiesa negu kur kitur Europoje. Kas kovoja, tai ir iškovoja.

Anglijos karalius dabar atsilankė Prancuzijoje.

Isz Amerikos.

Didziadsiasis bedievis.

Didzturtis Ohio valstybės žemietis, Chester Bedell turįs 2 tukst. 500 akrų žemės skelbiasi esąs didžiausiu laisvamaniu—bedieviu, didesniu ir pirmesniu už garsųjį Bob Ingersollį.

Bedell dabar pasistatydino sau ant North Benton kapinių paminklą, kuris išreiškia jį mindziojantį kojomis bibliją, o paraša, toks: „Didysis ir vienatinis bedievis“.

Ypatinga vienok, kad to didžiausiojo bedievio pati labai dievobaiminga ir priguli prie presbiterijonų bažnyčios, ir tas nedaro jokių klinčių jų ženybiniam gyvenimui.

Moterų balsavimo tiesa.

Kalifornijos atstovų butas priėmė įstatymą, pripažįstantį ir moterims visuotino balsavimo tiesą. Da nežinia senatas ar priims, ar ne. Pirmiau abu du įstatymdavystės (legislaturos) butai tą tiesą buvo atmetę. Dabar jei priims, tai bus jau 6-ta valstybė Amerikoje, kur ir moters turi lygias politiškas tiesas, kaip ir vyrai.

Moterų klubas.

Wilkes Barre, Pa., susitvėrė su apsišvietimo tikslu moterų klubas „Travel Club“, kurio sąnarės sykiu turi priklausyti prie „jaunųjų moterų krikščionių draugijos“ (Y.W.C.A.). Klubas susideda iš 25 sąnarių, daugiausia krautuvių darbininkių, laiko susirinkimus, studijuoja geografiją, topografią ir istoriją šio krašto ir kitų; užsiima ir visokioms raišlėms, muzika ir tt. ir literatūra.

Alaus bertainys vieton Amerikos vėliavos.

Springfield, Ohio, kovo 9 d.—Wittenbergo kolegijos studentai per savo balių gerai įsilinksminę nukėlė amerikine vėliavą ir vieton jos pastatė alaus bertainį.

Kolegijos prelidantas, išvažiudamas prieš tai į Kubą, tam tyčia kalbėjo studentams, kad jie elgtųsi pagal tvarkos nurodymus. Dabar eina tyrinėjimas apie tą studentų šposą. Ištikrųjų jie teisingai padarė: ak Amerika beveik paplukus aluje, gatvės alum dvokia, žmonės alum pakvipe, tai kodėl Amerikos vėliavą negal užstot alaus bačka?

Moters—policistės.

Long Beach miestas, Kalifornijoje, nutarė ateinančią vasarą policistais aprinkt moteris. Tą sumanymą įnešė Moterų krikščionių blaivybės sąjunga, ir miesto taryba priėmė.

Bus riestai seniems kavalieriams ir girtuokliams....

Milijonierius nusizudė.

New York'e nusinuodijo milijonierius L. Prenton, sako, dėl nepasisekimo savo biznyje, prekyboje, kuomet daug prakišo pinigų.

Ateivystės tiesos.

Naujos ateivystės tiesos galės užtūrēt ne tik japonus ar kynus darbininkus nuo įėjimo į Ameriką, bet ir visus ateivius. Prezidentas turi tiesą įleisti arba neįleisti tuos ateivius, kurių pašpartuose nebus aiškiai pasakyta, kad važiuoja į Jungtines Valstybes.

Milijonieriai prieš teismą.

St. Louis, Mo. Vyriausieji žibalo (Oil) trusto viršininkai J. D. Rockefeller, W. Rockefeller, J. D. Archbold, C. M. Pratt, H. H. Rogers, H. M. Flagler ir O. H. Payne—kovo 7 d. turėjo patį ypatingai stoją prieš teismą. Laikraščiai būgnija, kad valdzia laimėjusi didelę pergalę, kad net Amerikos karaliukas J. D. Rockefelleris turėjo ateiti į teismą. Kaltina už tai, kad tie ponai susitarė kenkti visokiais neteisais keliais kitoms kompanijoms. Bet tų apkaltinimų daugybė, apie 939! Bet kas iš tos bylos išeis, tai galima iš anksto spręsti, — komedija! Abelnai 71 kompanija yra įsitraukus į tą priešįstatymišką suokalbį arba konspiraciją. Ot kur reikia jieškot anarchistų—kriminalistų! Na, o teismai ir visa valdzia ikišiol susideda iš jų pačių arba jų draugų!

„Antrasis Alijošius“ pasimirė.

Zinomas tikybiškas pakvaitelis ir pasileidėlis John Alexander Dowie, kuris stebuklingai begydydams žmones pasidarė bene milijonierium ir sutvėrė tokių pat pakvaitelių sektą, išstatydino miestą Zion City, pasimirė kovo 9 d. Paskutiniu laiku visai buvo išėjęs iš proto; gyveno 60 m. Jis vadinos „antruoju Alijo-

šium“ ir buvo kartą pasivadinęs „dievu“, negimusiu, ar gimusiu „nekaltai“, tik atsiradęs senas, euvargęs jo tėvas viską sumaišė.

Ekspliozija.

Pottsville, Pa. 40 ypatų tapo sunkiai sužeista: ir 3 iš jų tuoju pasimirė ekspliodavus 1,000 svarų dinamito Susquehanna Coal Co. sankrovoje. Ekspliozijos priežastis nežinoma. Mena, buk tai kerštas. Mat per kelias savaites čia tapo atstatyta nuo darbo 700 žmonių.

Isz lietuvišku dirvu Amerikoje

Nauhatuck ir Union City, Conn. „Vienybės Liet.“

N9 š. m. patilpo žinutė iš mūsų miestelio, kurios autorium, kaip matyt iš parašo, yra p. Kliubo sekretorius. Ne vieną gal iš gerbiamųjų „Vienybės“ skitytojų, perskaitę tą straipsniuką, manys, jog pas mus ištikro ta visuomenė (išėmus pp. klubo viršininkus) dirba be jokios tvarkos ir ne visuomenės naudai. Vienok, kad toks „manymas“, išvydus dalyką artesniame stovyje, turėtų išnykti ir kad autorius to straipsnio rašo pats gerai nežinodamas dalykų stovio, tai aš paiverstas esu nurodyti, kaip ištikro yra.

Pirmas nežinojimas dalykų stovio p. Kliubo sekr. yra tas, kad p. Kl. sekr. rašo jog vienas mėsininkas P. T. rinkęs aukas „ant revoliucijos“, o surinkęs, nežinia kur dėjo, nes p. Kl. sekr. nematęs pakvituota; girdi, gal jis tas aukas pats sunaudojo arba nusiuntė savo giminaičiams — ir užtvirtina, jog „tik matomai ne kovai už laisvę“. Kad p. Kliubo sekr. nematęs pakvituota, tai gal ir tiesa, bet pirm visoko turėtų liauti manęs, kad ko jam neteko matyti, tai jau to ir nėra visai. Kiek dalykų yra kurių žmogus akim nematai, o vienok

jie gyvuoja. Teip ir čia Kl. sekr. tikrai gal nematė ir ne girdėjo apie tas aukas, todėl prieš rašymą turėtų gerai iš tirti, ar tiesa, ką jis mano apskelbti, bet ne klausyti kokio nors pašalinio, kuris jam ką sako ir šventai įtikėjus pliauškyti visuomenei, jog tas ir tas teip padarė. Tos aukos tuo, surinkus, buvo nusiųtos „V.L.“ redakcijon ir pakvituotos to laikraščio No.10, 1905 m. Tegul tik pp. Kliubo viršininkai atsiverčia „V. L.“ pusk. 118, 1905 m. o ras iš Union City'ės p. B. Kamaičio rašytą straipsnį kur minima: „... per vestuves p. A. Kundroto buvo surinkta revoliucijai šiek-tiek pinigų. Potam dar pasidarė bėgus tų narių uktvėriui (p. Kliubo sekretoriaus minimam jam mėsininkui P. T. kuris buk aukas pats „sunaudojęs“) vėl surinkta keletas dolerių. Prisiunčiame tas aukas į „V. L.“ redakciją. Taigi tos aukos — skaitant drauge abejas yra \$7.86 — ir yra pakvituota tame pačiame numeryj.

Toliaus p. Kliubo sekretorius rašo, kad niekas neduotų aukų pavienėm ypatom, neturintiom kliubo įgaliojimo. Kliubas paskyręs 4 vyrus: J. Bekeraitį, J. Martišių, Jurg. Virbicką (p. Kliubo sekretorių) ir Jurg. Ratkevyčią, už kuriuos jis ir atsakęs. Bravo! bet klausiu p. Kl. sekr. kas davė Kl. įgaliojimą p. J. Norkevyčiui, kuris renka aukas vietoj J. Ratkevyčiaus, be Kl. sąnarių žinios? Jei jis renka aukas be kitų žinios, tai vertėtų, kad p. Kl. sekr. ir prieš jį ką nors parašytų, o jei tik su žinia pp. Kliubo viršininkų, tai aišku, kad vienvaldystės sėkla jau dygsta.

Ant pabaigos p. Kl. sekr. sako, kad aukas surinktas per p. P. Grigaičio prakalbą 17 d. sausio (apie \$10.42) paėmęs vice-prezidentas, kurias, girdi, nusiųs į „Kovą“.

Taigi, kad p. Kl. sekr. rašė

pats nežinodamas ką, tai parodo tas, kad vice-prezidento (p. Žemantaucko) visai nebuvo ant prakalbų ir kuris jokių aukų nėra matęs. Tos aukos buvo pridutos į „Kovą“ kolektooriaus D. F. Eimaičio (kurig joku vice-prezid. nėra buvęs) pagarsintos „Kovos“ No.4, 1907 m. Taigi jau aukos seniai buvo pakvituotos, kada p. Kl. sekr. pasiklausęs apie tai nieko nežinančių žmonių atsiminė rašyti savo „veikalą“.

Bet... nors, p. Kl. sekretoriau, ir sutikai nemeilų atsiliepimą ant tavo raštelio, vienok nemesk pluksną į kampaną: atsimink, kad mes nenorime tave „apkapoti“, bet tik nurodome klaidas, kurias padarei savo rašte. Todėl geistina, kad kitą kart rašydama geriaus apsiziurėtum, kad iš to nekiltų vaidai tarpe visuometik delei to neapsiziurėjimo.

D. F. Eimaitis.

Plymouth, Pa. Čia sureštavo 16 vaikiščių už vagystę. Besikraustant vienam biznieriui Chymčikui i kitą vietą, jie nuėję tenai apsigė. Tų vaikų-vagilių vadovu buvo Jonas Barkunukas, „dievobaimingų“ tėvų lietuvių vaikas. Serejoj buvo jų byla. Tėvai susirinko pas teisėją, užmokėjo 60 dol., už kiek buvo pavogta, ir vaikai vagiliai vėl sau liوسي.

Springfield, Ill. Gyvenanti čia lietuviai kartas nuo karto žengia žingsnį pirmyn, pradeda įgaut daugiau supratimo apie reikalus darbininkų luomo ir mūsų lietuvių tautos. Skaitlius suprantančių reikalus mūsų brolių pastebėtina aiuga didyn, ir tie, kurie miegojo po slogučių nežinės, jau pradeda susiprasti jaučiasi esą lietuviais.

Vasario 24 turėjome viešą susirinkimą su kalboms ir deklaracijoms. Žmonių susirinko

gana skaitlingai. Dekliamavo mažos mergaitės: Ona Karaškiutė, Amilija Buškiutė ir Alena Baraškiutė, kas susirinkusius labai užganėdino, nes po kožnai deklamacijai buvo gausūs delnų plojimai.

Atėjo du anglų darbininkų pasiuntiniai nuo visasvietinės darbininkų sąjungos (Industrial Workers of the World) nes tą vakarą anglai teip-pat turėjo darbininkišką susirinkimą su prakalboms. Jie kvietė mus lietuvius dalyvauti su jais ir pakelti protestą priešais tyronišką kapitalistų tarnų pasielgimą su anglekasių vakinės Federacijos viršininkais, knriuos kapitalistų tarnai ir pataikunai geltonojo dievaičio virš minėtus darbininkus išvogė nakčia iš jų namų nuo šeimynų ir nors negali prirodyti kaltės ant biednų darbininkų, o bet kankina kalėjimuose be teismo nusprendimo, kas yra priešais šios šalies konstituciją. Mes kaip darbininkai pritariam mūsų draugam ir visi susirinkusieji išreiškėme protestą atsistojimu priešai netikusį pasielgimą kapitalistų bernų su nekaltais darbininkais, kurie teisingai stoje apgynime reikalų sago kliasos. Užbaigus susirinkimą buvo užmanyta reikalaut nuo miesto valdžios vakinės mokyklos ir mokytojaus; daugelis tam pritarė ir prisirašė vardus.

Senas Krivaitis.

Hartford, Conn. Pas mus atsibuvo vasario 3 d. prakalbos. Kalbėtojai buvo P. Grigaitis Lietuvos S. D. P. atstovas ir J. Grinius iš N. Y. P. Grigaitis aiškino Lietuvos darbininkų padėjimą ir kad darbininkus caras gandina su šautuvais, kunigai su velniais ir pekla gandin, jeigu kas neklausys caro valdžios. Toliaus aiškino apie revoliucijos reikalus, kad da revoliucija nepasibaigusi, tik mums reikia

padėti ją stumti pirmyn. Po jo kalbai deklamavo iš New Britaino Matildė Prapuolaičiutė. Potam surinkta aukų 15 dol. 45c. revoliucijos reikalams. J. Grinius aiškino apie darbininkų sunkų padėjimą ir kapitalistus išnaudojus darbininkų. Toliaus aiškino apie caro bernų darbus ir nekaltai po kalėjimus, kankinamus. Bračiulaitis dainavo apie Lietuvos Vargdienelė. Paskui vėl kalbėjo P. Grigaitis apie barbariškus darbus kunigų, kurie neatmena, kad nuo jų sprando atėmė caro jungą revoliucionieriai, ir dabar vėl su savo valdžia ir juodašimčiais eina išvieno. Matildė Prap. deklamavo „Tu darbininke broli“. J. Grinius kalbėjo antru kartu.

Kunigas Žebrys prieš prakalbas tą nedėlią 27 sausio labai iškeikė socialistus išvadino cigonais, vagims, kurie buk norį žmones į dvikartę susivaryti ir žmonių lašinius išnešti. Aš protestuoju prieš kunigo Žebrio pamokslą, ir tiesiok sakau, kad kunigui kas nors blogai galvoje pasidarė, kad tokius niekus šneka per pamokslą. Ak ištikrųjų socialistai tik nori žmones paleisti iš tų dvikarčių, į kurias jau seniai juos susivarė kapitalis, tai ir kunigai. Kunigai mat visaip šukauja iš baimės, kad žmonės jau pradeda lįsti iš tamsybės dvikarčių.

P. A. P.

So. Boston, Mass. Gerbiamoji Redakcija „V. L.“! Šiuomi ištariu širdingą ačiu, už nurodymą atsakyme koresp. iš So. Boston'o, kad pasiteisinat nurodant savo klaidas ir teisybę visuomenei per laikraščius būtina reikalinga tikras vardar pasyrašyt.

Tas dalykas teip dėjosi. Aš nuvykau į So. Bostoną 24 d. sausio, t. y. ant rytojaus po apvaikščiojimui, ir suvėjau keletą lietuvių. Tarp kitų kalbų

uzėmė kalbą ir apie „Raudonąjį Nedėdienį“. Man užklausus, ar viskas gerai nusidavė, gavau atsakymą, kad gerai, nes ir lietuviai net su muzyke dalyvavo. Tik kad p. M. Paltanavičia anksti pradėjęs agituoti, kad suvis nebuse apvaikščiojimo, tai daugelis suvis nėjo. Žinomas dalykas, aš jokiū budu netikėjau, kadangi, kaip jau visi žino, pernai p. M. P. pats su pasišventimu rengė, vienok vėliau tą patį vakarą suėjau tulą tautietį jau keli metai dirbantį p. Rūpkelio dirbtuvėje, kuris tą pat atkartojė ir sakė, kad p. M. P. kalbėjęs, kad p. Rūpkelis ar uždraustų, ar geruoju prašytų (to negalių tvirtinti), kad nedalyvautų. Taip gi pranešė apie buvusį apvaikščiojimą, tai aš parašiau ir nusiunčiau į „V. L.“ Redakciją.

Todėl aš atsiprašiau p. M. Paltanavičia, kad savo akimis, nė per akinius nemačiau, bet drįsau pranešti visuomenei. Taip gi pranešu visuomenei, kad daugiau šiame dalyke nė atsiliėpsiu, nors ir šunis kartų ant mano ypatos.

Ona Baronaičiūtė.

Nuo Redakcijos: — Be šios korespondencijos yra darys: viena pritarianti šitai, dvi prieštaraujančios. Šitiems trims korespondentams buvęs atsakė, kad jų polemika nė vietoj, kadangi anuodvi ypatos kaip pradėjo taip ir gali pabaigti, be pašaliečių įsikišimo. Buvom da gi ketinę patį prisidėt prie užbaigimo to nesvarbaus dalyko, netalpinant nė pačių oponentų tolesnius ginčus. Bet kadangi vienas iš tų trijų korespondentų stebisi, kodėl netalpinam ir geidžia butinai patalpinat, ir kadangi visi pilninteliai ima ant savęs atsakymą, tai talpinam visų raštelių, tik žinoma, praleidę visus atsitolinimus nuo dalyko ir išrašę svarbiasias vietas.

1. Brangus išleistoju „V. L.“, prašau aš A. Abraitis, kad atšauktumėt (Ne mums priguli atšaukimas. Red.) tą pagarsinimą apie „Raudonąjį Nedėdienį“.

... Aš šukėjau su 9 kontraktieriais ir klausiau, ar buvo M. Paltanavičia, tai man atsakė, kad nė; nė vienas nesakė, kad buvo, ale priežastis tokia, kad labai šalo ir sniego buvo į valias. Ir pas mane dirba 2 muzikantai, tai jie man pasakojo, kad nė grajint negalėjo dėl didelio šalčio, tai delto mažai lituevių maršavo.

Aš nesuprantu, ar padavėjas tos žinios nesuprato, ar kontraktierius nesuprantančiais savo užsiėmimo palaikė. Bažinoma, jeigu kontraktierius įsileistų ką nors darbo laike kalbėti, turi sustabdyti visus darbininkus nors ant 15 minučių, o apie 40 darbininkų klausys tos prakalbos, tai kontraktierius turėtų nuotrotos ant 10 valandų, o jam valanda kaštuoja mažiausia 25 centus; tai aš mislinu, kad nė vienas kontraktierius nepavelys darbo laike kam-nors kalbėti. Jeigu but buvęs kokioj nors darbavietėj, tai žinoma ir pas mane but atėjęs. O kiek aš klausiau, tai nė pas vieną M. Paltanavičių nė buvo buvęs.

A. Abraitis.

2. N.7 Jūs patalpinote visai klaidingai tą korespondenciją buk tai p. M. Paltanavičia agitaciją varęs, kad žmonės neitų ant apvaikščiojimo „Kruvino nedėdienio“: Ne galima suprasti iš korespondencijos, kad ji visai neteisinga kur parašyta, kad buvome ant Turner Hall, bet mes buvome ant Fennell Hall ir kalbėjo organizatorius L.S.D.P., bet visai neteisybę kalbėjo L. S. P. A. Organizatorius J. Zubas. (Šito sakinio nesuprantam, delto ji paliekam netaisę. Red.) Kas teisybę, mes pervėlai pradėjome rengti, pertai, jog vėlai ga-

vome žinią nuo kitų tautų, kurios dalyvavo. Antra, buvo šaltis baurus taip, kad visų muzikantų net triubos užšalo. Žinia visai klaidingai paduota ir be kaltės užpuolimas ant p. M. Paltanavičiaus, kuris tą niekad nė ne pamislino.

K. Šidlauskas Ph. D.

3. Paaiškinimas prieš širdingai dėkavoju.

N.8 „Vien. Liet.“ M. Paltanavičia teisinias prieš Onos Baronaičiūtės korespondenciją, jog jis neagitavęs priešais kruvino nedėdienio apvaikščiojimą net užmeta kaltę rengėjams min. apvaikščiojimo; ale iš kurios pusės, tai nepasako: ar mūsų kaltė, kad nesulaikėm tokio šalto oro, jog muzikantų net triubos užšalo? Ak žmonėm buvo pagarsinta (tik lietuviams pervėlai), bet jeigu jie dėl šalčio, ar dėl kitų kokių kliučių (kaip M. P. dėl prakalbų) nėjo, tai čia nė rengėjų kaltė. O kaip pereitus metus M. P. rengė apvaikščiojimą, tai aš žinau, kad butumėt ir 10 prakalbų apleidę, o ant apvaikščiojimo butumėt eję; bet šimet, kada ne jūs rengėt, tai nė tik kad nepritarėt, ale da buvot priešingi (nors aš pernai kiek galėjau, tiek padėjau). Ir iš daugelio lupų esu girdėjęs, jogei taip buvo ir kiek aš pats galėjau nužvelgti iš M. P. pasielgimų, ypatingai, jog ant laiškų tarptaut. komiteto rašytų pas M. P. nedavė jis atsakymo nė tarpt. k-tui, nė mums (L.S.P.A. kuopai, ar į „Keleivio“ red.). Taip lietuviai susivėlino ir su agitacija. Bet aš sakau, kad nė tiek čia trumpa agitacija, ar M. P. prieš agitavimas buvo kliaude, kiek baisiai šaltas oras.

Neprošalį bus paminėt, jog aš asabiškai prieš M. P. nieko neturiu; už tai ir dabar rašau nė dėl kokios piktybės, bet tik delto, kad apliukybės privertė.

J. P. Raublynaitis.

Pana, III. Guodotinas tarmista: siunčiu šituos penkis dolerius kankintiniams. Mes padarėme balių ir pelno buvo \$44.75, tai kitus pinigus apverčiam ant tautiško namo; bus pagarsinta „Lietuvoj“, o šituossiunčiam į kankinių kasą. Su godone Juazapas Ragutis.

Laiškas į Redakciją „Vien. Liet.“

Valparaiso, Ind. Vasario 23, 07.

P. . . . J. J. Pauksztis,
Plymouth, Pa.

Garbus Tautietis: — Už tokių puikų atsakymą, Tamstai ištauriu širdingą ačiū. Matyt, jog labai trokstat pagerint, ateitai, lietuvišką kalbą . . . (?)

Labai bučiau dekingas Tamstai, kad nors truputį savo liuoslaikio parleistumėt man. Iš atsakymo duodasi patemint, jog Tamsta perdaug liuso laiko turėdamas nori rietis su žmonije. Bet beda kad žmonijai laikas yra brangus. Todėl drebk kaip tik įmanai, nieks nieko nesakys.

Su pagarba,

H. J. Vaičiūnas.

Nieks nieko tamistai nesakys. . . Cia tik skaitytojams paaiškinam, kad laiško autorius čia atsako ant mūsų atsakymo, tilpusio N9. *Red.*

\$5.00 Nagrados.

Pajieškau savo vyrą Juozapą Užubalį, Kauno Rėdybos, Vabalninkų parapijos, didelio ugio 18 metų išgyveno Boston, Mass. Dirbo visados kriaučių šapose. Praeitą vasarą gavo sumišimą proto, ir tapo išleistas iš Bostono į Lietuvą Septemberio mėnesį, ant Cunard Line, išvaziavęs per vandenį, pasiliko Anglijoje, atsiskakė toliaus važiuoti, kas jį kur užtėmįs ar kvailių namuos teiksis duoti žinią ant adreso:

Antanina Užubalienė
138 Lawell, str.

Lawrence, Mass.

U. S. A.

Atsišaukimas.

Nepamenu kuriuo laiku, bet bus jau metai ar daugiau, prišuntė man tikiety punda, kad išparduočia ant išlaimėjimo loto žemės 1000 ket. pėdų 145 Newland Ave. Brockton, Mass. vertės \$1.25. 2-ras išlaimėjimas paaukštuoto laikrodėlio, vertės 25 dol. Tas pelnas skiriamas įsteigimui tautiško namo ir sušelpimui revoliucijonierių; pasirašo vjetinis kasierius V.J. Petkunas, revizoriai A. Daminskis, V. Draugelis Brockton, Mass. Bet ir po šiai dienai nieko negirdėt. Aš pardaviau 3 tikiety po 50c. ir tie, kurie pirko, norėty žinot, kas su tuo atsitiko; jei jau suiro, tai tuos pinigus reiktų ant kitko sunaudoti. Rengėjai malonės pranešti apie tą dalyką.

Jonas Tumosa

R. F. D. 2.

Foxcroft, Me.

Pareigos mainu darbininku.

Jie dėl savo labo privalo prilaikyti unijos stiprumą.

Iš visų šios šalies dalių, kad esti metui darbo organizacijų mitingai, ateina raportai apie puikias pasekmes, kur darbininkai ištikimai laikosi prie unijos, prie kurios jie priguli, ir kur jie klauso savo viršininkų ir neatsimeta nuo unijos. Iš to turėty imti pamokinimą tie mainieriai, ir tokių yra daugelis, kurie dėlto, jog dirba po 2-3 metų kontraktu, kurį jų unijos galybė jiems išgavo nuo operatorių, tiki, jog jie gali nepaisyti apie uniją, apleisti ją ir susiėdyti kelis dolerius, kuriuos jie butų turėty įmokėti į uniją.

Niekados šios šalies angliakasyklų darbininkai neturėty pagabesnės valandos apsvaryti, ką unija yra padarius, nes dabar yra ramu visuose mainu distriktuose ir daugelis dirba

po kontraktu ant 2-3 metų, biznišku kontraktu su operatoriais, po tokiu kontraktu, kokio jie vieni niekad nebutų galėty įgyt be unijos pagelbos, ir kuris geriau juos sutaike su operatoriais, negu jie pirmiau buvo.

Mūsų viengėniai, kurie dirba kietosios anglies kasyklose, turi suprasti iš metinio raporto J. Mitchell'io dabartiniam metiniam susirinkime Indianopolyje, kad daugelis mainierių tame distrikte neišpildo unijos reikalavimų. Kiekvienam distrikte skaitlius sąnarių galėty susimazino, vietoj ką turėty pasidaugint.

Labai pertikrinantis apie unijos galybę atsitikimas buvo Harisburge, kur 18 tikrų mainų darbininkų priėmė prisiegtą kaipo legislatoriai, sąnariai ir rėdnės, išleidžiančios šiai valstijai tiesas.

Kada jie pastojo kanidatais, mainieriai priėmė juos ir jie tapo išrinkti. Dabar jie budami legislacijoje, galės prigelbėti mainierius, pasistengdami išleisti tiesas mainieriams naudings.

Suvenytų Amerikos mainierių urėdninkai, kurie per pastutines keles savaites laikė mass-mitingsus po kietasias anglis, stengdamieri mainierius pertikrinti apie reikalą jų prigulėjimo prie unijos, turėty gerą pasisekimą; viename tik-tai distrikte laike dviejų savaičių jiems pasisekė prirašyti prie unijos 5,000 mainierių. Didelė dalis to skaitliaus yra mūsų žmonės, o nors mums linksma, kad jie dabar yra un. sąnariais, tačiau reikia gailėtis, kad ėmė tiek laiko ir buvo reikalinga organizatoriams sušaukti juos į kėrvą ir aiškinti apie reikalingumą prigulėjimo prie unijos.

Imigracijos komisorių raportai rodo, kad vis daugiau ir daugiau mūsų viengėnių ateina į šit šalį kožnus metus ir panašus raportai yra iš mainu

distriktų, kad vis daugiau mūsų vientaučių gauna darbą mainose su kiekvienais metais. Tie vyrai ateina į šit šalį jieskodami geresnių uzdarbių, ne kaip jie turėdavo savo gimtiniam krašte ir pasigaminti vagadlyvesnius namus, ne kaip jie turėty ten, iš kur atėty ir tuo pačiu tarpu pasirupinti apie ateitę savo ir vaikų, daug geresnę ir šviesesnę, ne kaip jie turėty, jei jie pastliktų ten kur jie gimė.

Kietųjų anglių kasyklų darbininkai dabar turi progą prisirašyti prie unijos, kokios da niekad neturėty. Proga palautyt patarimo viršininkų. Viršininkai tuluose distriktuose šaukia viešus susirinkimus ir aiškina žmonėms, kaip reikalinga turēt stiprią uniją, paplatingt ją teip, kad iš mokesčių susidėty streika fondas ir visokiam atsitikimui, kad savininkai turėty ją pripažint ir taikintis su darbininkais.

Broliai Lietuviai!

Prieš porą savaičių Brooklyn, N. Y., tapo suareštuotas tulas „agentas“ kuris vedė atvažiavusius iš Lietuvos lietuvius ir juos labai nulupo. Nuo kiekvienos ypotos jis paėmė po 4 dol. vien už tai, kad prizadėty juos nuvest į vietą, kur jie turėty adresus. Visos tos vietos buvo Brooklyn ir arti viena kitos. Prizadėty juos nuvest į vietas parodytas ant adresų, bet juos vedžiojo po visus salionus ir laimė, kad pasitiko juos verkiančius vienas lietuvis vaikas ir dažinojėtas kas darosi, su pagelba savo draugų, sustabdė aną mielaširdingą „agentą“ ir atidavė jį į rankas policijos. Panašus ir baiseni atsitikimai yra gana tankūs. Nesmagu man pasidare ir pamislinau: Dieve mano, visos tautos turi glebę, kada čionai atvažiuoja, vien mūsų broliai lietuviai tankiausiai yra

priversti tapti auka visokiems prigavikams. Argi jau niekas neatsiras, kurs tuos vargšus apgintų? Sązinė man tada atsakė: „kas savo artimą myli nelaukia, kad jį gelbėty kiti, bet gelbsti kiek gali pats“. Klausydams tada sązinės, pasirizau uzdēt „Lietuvišką Namą“, kur lietuviai galėty gaut tikrą glebę. Mano namai bus po N 144 Grand str., Brooklyn, N. Y. Keliaujanti į Lietuvą pas mane galės pirkti laivakortes ant visų linijų, išmainyti pinigus, ir gauti nakvynę. Paimsiu juos nuo traukinio, jei man praneš, kada atvažiuoja, ir paskui nuvesiu ant laivo, kada ateis laikas. Pribuvę iš Lietuvos ras brolišką glebę, jei pas mane atsišauks. Apart pardavimo laivakorėty, mainymo ir siuntimo į visas pasaulės šalis pinigų, užsiimsiu teipgi tarpininkyste apsaugojimo gyvasties ugnies „Life & Fire Insurance“. Teipgi per mane lietuviai galės padaryti daviernastis, jei norės Lietuvoje ką pirkti ar parduoti, arba savo dalį broliui ar seserei pavesti.

Tikiuosi, kad broliai lietuviai supras mano gerą širdį ir kreipsis pas mane, o aš užtikrinu, jog to nesigailės.

Jums širdingai labo velijantis,
Vladislovas Dackevičius,
144 Grand str., Brooklyn, N.Y.

Susirinkimai.

Wanamie—Glen Lyon, Pa. 29 kp. T.M.D. susirink. bus 17 d. kovo 4 val. po pietų, pas J. Anskį. Meldžiam visus draugus neatbutinai pributi, turim daug svarbių reikalų.

Prez. P. Sarpalius.

Aukos.**Kankiniams.**

Pana, Ill. Per J. Ragutį \$5.00
Riverton, Ill. J. Bataitis 20
Buvo (N 7) \$6.51

Viso labo \$11,71

Skaitymas Jona iszmokino gyventi.

Parašė J. Supaila.

(Tąsa.)

Bernas viską gerai atlikdavo, kas jam buvo įsakyta. Teip buvo iki velykų. Sulaukęs velykų, bernas kaip išėjo į velyknaktį, tai jau daugiau nesugrįžo. Ir kas tenai dū priezastis buvo, tai niekas negalėjo pasakyti. Jonas vėla pasiliko be berno.

Atėjo ir lauko darbai, nėra kam eit į lauką prie zagrės. Tėvas jau senas, o — kita — jau neprisiguli jam, nes jau negaspadorius, o Jonas ir teip da su juo labai aštriai apsieidavo ir ne žodžiu niekad neapsileisdavo prieš senuką.

Vieną nedėlios dieną Jonas nuvažiavo į Pilviškius pasisamdyti artoją. Da vis klausinėjo ar negaus bernuką, ale, zinoma, pavasaryje nėra teip lengva gauti bernas, o vėla jau daugumas žinojo, kad pas Joną nėra geros tvarkos.

Jonas lakstė po miestelį klausinėdamas, ar kas nežino da be vietos berno, bet neatsirado tokio žmogaus, kuris Jonui būtų parodijęs bernuką. Matydamas, kad berno jau nėra galima gauti, Jonas pradėjo jį ieškoti artojaus. Artojų atsirado apie keli. Jonas matydamas apšėiai artojų, tuo paklausė vieno:

— Ar tu gerai moki zagrę įsitaisyti?

— O kas tau apie zagrę? — aštriai atšovė tas žmogus: — Bile tik laukas bus užartas!

— Kiek margų lauko? — vienas užklusė.

— 60, — atsakė Jonas.

— O ar daug pavasarinį javų pasėji.

— Aš nežinau; reiktų tėvo paklausti, jis tai žino, apie visokius javus.

— Ar tai tu ne gaspadorius — užklusė vienas pasityčiodamas.

— O kaip — aš gaspadorius, — atsakė Jonas, — bet iki šiam čėsui tai tėvas viską rėdo, tai aš negaliu nė žinoti apie viską.

— Na, o tai kiek tu mokėsi už pavasarinį arimą? — klausė žmogelis.

— Penkis rublius.

— Ka-ka-ka! — ėmė visi juoktis: — Penkis rublius! Tai tu, vaikinė, ir tai per daug pažadėjai ant 60 margų žemės pavasarinio arimo... Tai likie sveikas, mes nemislinam, kad tu šiandie Pilviškiuose gausi artoją....

Jonas nebutų jautėsis teip užgautu, jeigu kas būtų šaltu vandeniu perliejęs, vieton tokių žodžių, kuriuos turėjo išgirsti nuo Pilviškių klumpių. Greitai smuko į karčiamą ir ant to piktumo traukė degtinę iki vakarui. Arkliai stovėjo ant žydo kiemo — perkritę, neėdę, negėrę iš pat ryto.

Žmonių jau mažai buvo mieste; daugiausia tik vietiniai gyventojai vaikštinėjo. Saulutė jau pradėjo kavotis už triobų, miestelio gatves uždengdama šėšeliais; da kaip kur pro tarpą triobų atsimuša raudonu spinduliu į lango stiklą. Štai ir Jonas išėina iš karčiamos, strapaliodamas ir pludamas, kas jam ant liežuvio užėjo. Atėjęs į kiemą pas arklius suklypo ant žamės, bėt vėla atsikėles pradėjo taisyti plėškes ant arklių. Tas labai jam nesiškė. Žydelis, matydamas, kad Jonas neįstengia pasikinkyti arklių, priėjęs sutaisė viską gerai ir prigėlbėjo Jonui įlipti į bričką. Vaziuodamas Jonas pradėjo rėkti užkimusia gerkle, tai nusistovėjusieji arkliai da smagiau pradėjo bėgti ant namų. Nelaimė patiko Elksnėnų dvaro lauke: įvažiavo į grabę, kuri šale kelio buvo iškasta; brička beveik visai apsivožė ir Jonas, išvirtęs iš bričkos, pradėjo plusti, ale pajiegu visai mažai turėjo, kad neįstengė nė pats iš grabės iš-

lipti. Teip grabėje ir užmigo. O arkliai laukė Jono, kada pabus.

Jonas, gerai pramigęs, pabudo ir prasitrynęs akis pradėjo mislyti, kur ir kas su juo atsitiko. Patėmijęs grabėje bričką, arklius ant kranto skersai kelią atsisukusius — ir jau nematyt dienos, tik juoda naktis, — Jonas atsikvošėjo ir suprato viską gerai, kas su juo atsitiko, tik da negalėjo nupaisyti kokiam dakte jis dabar yra; tas ne teip lengva buvo įspėti naktį, nes nieko negalėjo matyt daugiau, kaip tik dangų, žemę ir arklius stovinius su perkreiptais šonais. Jonas mąstė, kas dabar reikia daryti; bričkos išimti iš grabės vienas negali, o eit jį ieškoti pagalbos — nežinia į katra kraštą. Tai gi atsėdė ant kranto ir laukia, kada pradės švisti.

Neužilgo užgiedojo vyturukai ir pradėjo aušti. Jonas greitai išgirdo atbarškant vežimą. Atsistojo ant kelio ir laukia atvažiuojant. Greitai pasirodė vežimas su dviem juodais arkliais; vežime sėdėjo du vyriškiai ir dvi moteris. Prisiartinus vežimui, Jonas meldė, kad prigėlbėtų išimti bričką iš grabės.

— Nu gi, a' perkunai tave įnešė į šitą grabę? — kalbėjo vienas iš vyrų.

Užraudo Jonas, bet ką daryt — vėl meldžia, kad išimtu bričką jam iš grabės. Kitas vyras ėmė kalbinti draugą prigėlbėti išimti jam baičką ir te gu važiuojas sau namo.

— Na, tai padėkim išimti šitam latrui... Aš ne vedluk jo šitą darau, tik dėl nuvargusių arklių, kurie gal negavę ėsti kokios tris dienos.

— Nu gi žiurėk, jau šonų per uodegą nematyt, — atsakė antrasis pasityčiodamas, ir abu ėmėsi prie darbo. Neilgai laukus, išėmė bričką ant kelio, sutaisė viską.

— Gali važiuot sau sveikas, — ištare vienas.

Jonas mikliai įsisėdė ir nė dėkui nepasakęs nuvažiavo.

Panedėlio rytą saulutei užtekėjus sukilo visi ir ėmėsi prie savo darbo. Visų mintis buvo užimtos, kur Jonas ir kas su juo atsitiko. Sunias sulujo, štai ir Jonas įvažiuoja į kiemą. Tėvas pažiūrėjęs pro langą, atsiduso:

— O tai latras, latras... Nė berno, nė artojaus neparsivežė.

Jonui įėjus į stubą tėvas užklusė:

— Na, o kur tavo artojas?

— Jum tai artojas grindioje sėdint, ale kad jūs išgirstumėt, ką tie Pilviškių klumpiai šneka, tai manęs neklaustumėt, kur artojas, — atšovė Jonas ir išėjo pro duris, į seklyčią, kur nusirengęs atsigulė skersai lova. Visi buvo neramūs tuo Jono pasielgimu. Po pietų jis atsikėlė ir tuo kart jau apsvartęs dalyką, pasiprašė tėvo ir meldė jo, kad eitų jį ieškoti artojaus. Tėvas, gerai pabaręs Jūną, pasiėmė kriukį ir išėjo jį ieškoti artojaus. Pavakare parėjęs senukas pasakė:

— Jonai! Pašerk kumeles gerai šiandie, ba rytoj ateis artojas.

— Vai kokį artoją gavai? — užklusė Jonas.

— Strazdų Simą, — atsakė senukas.

— O ar daug pažadėjai mokėt už vasarinį arimą, — klausinėjo Jonas.

— 12 rublių — atsakė tėvas.

Jonas tik galvą pasikasė, ale neišdrįso ką sakyti.

Sulaukus rytojaus atėjo ir Simas arti lauko. Jonas jau buvo priėngęs viską. Simas arė daugiau negu tris savaites, o Jonas sėjo javus ir pasikinęs kitus arklius užakėdavo. Kaimynų javai jau žaliavo, o Jonas da vis tik sėja. Įdėjus vasaroją, ėjo ta pačia tvarka ir kiti darbai. Teip praslinko metai ir kiti. Jono javai pradėjo visai neužaugti, nė paš-

ro neturėdavo užtektinai. O ir ši šerimu neturėjo tvarkos: iš rudens gyvuliai budavo šiauduos ar šiene pasikavoje, o pavasario sulaukus tai grėbstydavo nuo mėšlyno ir šerdavo gyvulius. Per tai pavasarį ne kartą gyvuliai reikėjo kilnoti už uodegų, o tankiausia karvės. Triobos ir neteko senesnės tvarkos: stogai vėjo apdraskyti, skylėti, o kluono ir tvartų durys tai daugiausia kuolais buvo paspirdyta; tvoros ir jau suirę buvo. Iš šalies žiurint, išrodė, kad niekad nebūta tvarkos.

Berno Jonas niekad nepalaikydavo; kad ir gaudavo kokį, tai savaitę, dvi pabuvęs apleidavo Joną.

Jonas jau ir suprato, kad pragaištis jam artinasi. O da kas greičiausia — seseris pradėjo mislyti apie jaunikius ir kalbino Joną, kad greičiau jieskotųsi sau gaspadiņę: esą, jau ir mum pabodo bežiurint į tavo vargus ir bedirbant čionai už kelis. O mus be pinigų niekas nenori imti.

Rudenio sulaukęs Jonas pradėjo mergauti. Žinoma, sunku buvo gauti merginą už moterį. Viena — reikėjo su daug pinigų, o antra — namas neišrodė ant gero ukininko, nors laukas ir geras buvo. O da kas blogiausia, apie Joną jau daug žmonių kalbėjo, kad girtuoklis ir nemokąs gyventi. Ale nuo žmonių pasakos — girtuoklis visame turi pasisekimą. Teip ir Jonui atsitaikė mergina — Zanavykuos, Navmiesčio pavieta, — kuriai Jonas patiko, o buvo da ne su mažai pinigų, nes dalios gavo 1,000 rublių, porą arklių ir kitų gyvulių po vieną.

(Pabaiga bus.)

Sis-tas apie meteorologiją.

Meteorologija — tai mokslas apie orą, — bet ne apie tai, iš ko oras susideda — tas tai chemi-

šai priklauso — o tik oro judėjimus, apie vėjus, lytų, sniegą ir tt.

Žmonių, ypač kaimuose, dabai tankiausiai priklauso nuo oro. Kartais po giedrai įsilyja ir teip supusta javai ant lauko tik dėlto, kad ukininkas viena diena pasivėlino juos suvalyt. Dėlto gi jau iš senovės žmonės mēklino apie orą, spėjo iš įvairių — įvairiausių ženklų, koks bus oras: lis, šals, snigs, ar bus giedra.

Meteorologija yra da jaunas mokslas. Bet jau nemažai žmonijai patarnauja. Dabar visose šaliose yra teip vad.: „meteorologiškos stotys“, kur tam tikri žmonės meteorologai tyrinėja oro judėjimus ir telegrafu, arba per pačią raportuoja į vyriausiąją stotį, esančią kuriam disdesniam mieste. Čia iš įvairių kraštų susirinkus žinioms, nuspėja kur koks bus oras rytoj, po ryt ir net už keilių dieų; iš čia išsiuntinėja į visus kraštus žinias, kad toks ir toks bus oras. Ne visados pasiseka gerai numėklinti, ypač apie menkas oro permainas, bet kartais tas prasergsti nuo didelės pragaišties.

Austrijoj tą oro prognozą (pranašavimą) įvedė užpėnai; kitose šaliose įvesta seniaus. Geriausiai turbūt surėdyta tos stotys Jungtinėse Am. Valstybėse. Amerikoj mat buva labai tankiai, ypač vakaruose, didelės vėtros, ciklonai, tai tas pagimdė ir moksliško tyrinėjimo reikalingumą.

Jungt. Valstybėse yra įvairiose vietose 200 stočių, iš kurių kasdien rytą ir vakarą siunčiasi patyrimai į centro stotį Washingtone. Iš centro stoties išsiuntinėja visur pranešimus su pagelba telegrafo, telefono, kartais ir pasiuntinio. Pačtos telegrafu tie pranešimai ateina į 28,251 stotį, geležinkelių telegrafu — į 3,087; į 2,423 vietas juos atveža traukiniai, į 78,164 vietas — pačtos vežimas, ant galo į 97,648 vie-

tas nuneša pasiuntiniai. Beto, pranešimai kasdien pasirodo 2,500 dienraščių. Abelnai teip yra gerai sarėdyta, kad pranešimai, užtikrintini 36 valandoms, o abejotini 48-iom val., ateina telegrafu ar telefonu į vidurines valstybes, kaip Ohio ir Nebraską, po 30 minučių, gavus Washingtone iš tų kraštų patyrimus. Perserģėjimai prieš audras ateina į 45 minutes į visus prielaukinius miestus, prie jurių ar prie ežerų.

Tas visas meteorologiškas tarnavimas atsieina kas met apie 2 milijonu dolerių. Bet tas užsimoka, kadaigi per tuos pranešimus Amerika išvengia nuostolio apie 30 milijonų dol. kas mets. 1898 m. užėjo staugus šaltis. Per meteorologiškus pranešimus pakurstyti ukininkai pasiskubino suvalyti javus ir vaisius. Jeigu ne tie pranešimai, tai šaltis būtų padaręs blėdies netoli 3 ir pusės milijono dol.

Atsakymai.

„Kurjer Litewski'o" Redakcijai: — Sutikdami su jūsų propozicija, — siuntinėti vieni kitiems laikraščius mainais, — mes tuojaus pradėjome siuntinėti jums savo laikraštį, bet, nors jau praėjo daugiau kaip 1½ mėnesio, iš jūs negavome nė vieno Nr. Ar gi gerb. redakcijos nepasiekė mūsų laikraštis?

„Lietuvos Ukininko" Redakcijai: — Šių metų jūsų laikraščio gavome tik N 1. Mes gi siunčiame jums kaip ir pirma, su mainų sąlyga. Ar gerb. redakcija taja sanlyga daugiau nenori siuntinėti mums „Liet. U-ko“, ar gal kitokia to sustabdymo priežastis — malonėtume apie tai žinot.

„Lietuvio" Redakcijai: — Gavę jūsų laikraščio N 1, pradėjome siuntinėti ir tebesiuntinėjame jums savo laikraštį, manydami, kad sutinkat siun-

tinėti mainais, kaip tai daro visos redakcijos. Ar gi gerb. redakcija negauna „V. L.“, kad liovė siuntusi mums „L. vj“?

Isz visur.

„Worker" rašo apie „pirmuosius krikščionis“, kaipo skabus (scabs — šašai, streikalaužiai). Mat Kanados geležinkelių ponai išsiuntė agentą į Rusiją, pargabenti 10 tukstančių darbininkų prie geležinkelio statymo. Petras Veregin, duchoborų vadovas (duchoborai persikėlę iš Rusijos), kai po atgaivintojas pirmųjų krikščionių, dabar veda tą darbą. Kada darbininkai sustreikavo, tai jis su savo sekta ir kitais tolstojiniais (grafo Tolstojaus pasekėjais) užima anų vietas.

Peterburge laikraščio „Rus“ boikotavimas vėl prasidėjo, kadangi jis sulaužė trečiųjų teismo nusprendimą ir vėl pradėjo panedėliais eiti. Tokiu budu spaustuvės darbininkai negali gauti šventą dieną pasilsio. Profesijonalinės Vilniaus spaustuvių darbininkų sąjungos valdyba teip pat šaukia visus draugus ir piliečius padėt darbininkams kovot už nedėldienio pasilsį ir boikotuot laikraštį „Rus“.

Negirdėtą Maskolijos kazuokų burtą svietas išgirdo. Mat, sako, kad kas einant į karę praris niekam nežinant 24 kulkas, tai tas išliks sveikas, nenūšaus jį neprietelius.

Dabar Omsko ligonbutyje buvo operacija ant vieno kareivso, kurs per karę su Japonija suvalgė 24 kulkas. Keliās kulkas daktarai išėmė su prietaisoms, bet kitas niekaip negalėjo išimt, tai prapiove pilvą ir paskui išėmė da 11 kulką; kitos, matyt, buvo pačios išėjusios; kareivis noroms — nenoroms prisipažino prarijės ly-

giai 24 kulkas. Po operacijai jis tuojau pasveiko; o pirma buvo baisiai sunykęs.

Idomu, kad kulkos viduriuose šiek-tiek suvirė: nes paprastai kulka sveria 13.688 granus, o tuo tarpu išimtos iš pilvo svėrė po 13.316 granų.

Pranešama iš Madrito, Ispanijos sostapilės, kad ten vasario 28 d. katedroje trukusi bomba. Tarp besimeldžiančių toje bažnyčioje žmonių pakilo baidus trukšmas ir bėgant lauk tapo sumindžiota ir suspausta apie 10 ypatų. Iš kur atsirado ta bomba, telegrafas nepraneša. Pernai rudenį ir buvo žinia paskiau užginčyta, apie užsidegimą katedros nuo bombos.

Ir vėl mokslinčiai pranašauja apie netolimą svieto pabaigą. Šiuo tarpu vienas Italijos profesorius, Matteucci, astrofizikos observatorijos direktorius prie vulkano Vezuvijaus, pranašauja, kad pabaigoje šio kovo mėnesio gali atsitikti susidurimas naujai atrastos kometos su žemės atmosfera, kuri nuo to gali užsidegti ir tada ant žemės staiga visa gyvybė išnyktų.

Jamaikos gubernatorius Swettenham, kur vasario mėn., laike žemės drebėjimo, parodijo amerikiečiams vaziuoti su atgal su savo labdaryste, dabar matomai, dėl tos priežasties atsisatydino.

Paryžiuje tamsu iš priežasties streiko elektros šviesos dirbtuvių darbininkų. Darbininkai sustreikavo reikalaudami trumpesnės darbo dienos ir didesnio užmokesčio. Teatrai, restauracijos ir magazynai uždaryti. Žvakės ir žibalo lempos mat neduoda užtektinai šviesos. Streikas prasidėjo pereitą pėtnyčią, ir turbūt tęsis neilgai, nes visuomenės murmėjimas privers pabirkantus nusiileisti.

Užsienio korespondentas Maskolijoje važinėjo po Kazanias, Samaros ir Ufos gubernijas, tyrinėdamas bado didumą. Jis važinėjo rogėmis su viršum 500 mylių ir dangelyje vietų gerai ištyrė bado padėjimą. Jis tvirtina, kad žmonės miršta be pašėpos, bado ir visokioms ligoms. Ufos gubernijoje nėra nė pusės tiek javų, kiek reikia vidutiniškam žmonių išmitimui iki kito užderėjimo, ir vyrai esą taip išbadėję, sukritę, kad jei ir sulaukė pavasario, tai negalėsia dirbti apie vasarą. Iš rudens valgydavę bado duoną, darytą iš giliukų ir žolių, dabar valdžia duodant sausainių, bet ir tai neužtektinai, kartais ir dabar turį žmonės valgyt tą „bado duoną“.

Belgrade, Serbijos sostapi- lėje, vienas apicierius apmušė kančiuku atstovą Marinkovičių, kitas su šoble perkirto galvą atstovui Georgovičui, Marinkovičiaus draugui. Priežastis muštynių buvo ta, kad Marinkovičiaus išleidžiamam laikraštyje „Pravda“ buvo pranešta, kas-žin kas nusiuntęs į karaliaus rumus lėpšį... Reikalaujant atšaukti tą pažymėjimą, kuris įzeidžia karaliaus dukterį, Marinkovič atsisakė.

Politikuose Ispanijos rateliuose vi-ši didelis neramumas dėl to, kad eina gandas, kad yra įtiketini ženklai, kad karalienė pagimdys dvynukus. Taigi jei- gu abu būtų vaikai, tai būtų labai didelė beda su įpėdininkyste.

Pajieszkojimai.

Reikalingas geras kriaučius mokantis kelinias ir bruslotus dirbti, o kad ir kotus, prie kostomiersko darbo, lai atsišaukia ant adreso:

J. K. Makauckas

130 Main-str.

Luzerne, Pa.

Pajieškau savo brolio Vinco Zalnieračio ir Szivinskų, 6 ar 7 metai gyveno Pittsburg, Pa., o dabar nežinau kur, jei kas žino apie juos meldžiu pranešt ant šio adreso:

Juozas Kunigėlis,

177 E. Main st. Plymouth, Pa.

Reikalauju kriaučiaus siuvimui kelinių ir buslotų, po šiuo adresu: JUR. SIMOKAITIS, 217 E. Main st. Plymouth, Pa.

„Lietuvos Ukininkas“.

LAIKRASZTIS

Lietuvos Demokratų Partijos, skiriamas Lietuvos darbo žmonėms Išeina viena kartą per savaitę iš Vilniaus, Lietuvos.

Jame telpa teisingos žinios iš visos Lietuvos ir kitų kraštų svieto.

Lietuvoj metų prekė...\$1.80;

Amerikoje.....\$2.50.

Kam yra miela prigimta šalis tėvynė Lietuva, tai užsirašykite minėtąjį laikraštį, iš kurio žinosite kas ten dedasi dabartiniame revoliucijos laike, ir geri pamokinimai ukės reikaluose.

Vienas no. dėl pamatymo 5 centai
M. J. DAMIJONAITIS,
3120 So. Halsted st., Chicago, Ill.

Pittston, Pa.

Jūs patys galite suprast, kad vaziuojant 17 dienų per marias ir sveikiausias žmogus turi apsirgt, o sergantį nepriima į Ameriką, tai jis ir vėl turi vaziuot 17 dienų atgal Teip važinėdami žmogų sunaikina jo turimą ir jį patį varo iš svieto. Bet nuo tokių nelaimių galite apisaugot. Pirkdami šipkortes klauski pas mane, o aš jums pasakysiu kokiu budu galite pervaziuot į 7 dienas, tai į tą trumpą laiką ir silpnas žmogus išliks nesirgęs ir laimingai atvaziuos pas jus į Ameriką. Norėdami žinot tikrą teisybę, paklausinėkit tų žmonių, kurie jau per mano pagelbą atvaziavo į 7 dienas per marias be jokio vargo laimingai pribuvo į Ameriką. Ir jūs turite tiesą naudotis tuo, kas yra geriau. Iš toliau klausgite per laiškus.

Parduodu diezgorėlius, lenciugėlius, visokius žiedus, mašinas gromatom dukuot \$4 iki \$100.

Siunčiu pinigus, Daviernastes, šipkortes į visas dalis svieto.

Su guodone

G. J. JESZMANT,
171 N. Main st. Pittston, Pa.

Krutanėiu paveikslu mašina.

Parodo dideisias karias maskolių su Japonais, port Arthur ir parodo daugely kitų smarkių susimušimų Mandziurijoje. Szita mašina parodo gudrų vaiską Maskolijos ir Japonijos. Szita mašina iš naujausio padirbimo krutanėių paveikslų, kuris prisius 50 ct. stampomis tai tas gaus šitą mašiną.

John Page, Box 1192

Salt Lake City, Utah.

Ant pardavimo.

Farmą paroduoda su gera žeme, nauja stuba ir kluonas su tvartu.

Ant pardavimo namai geroj vietoj ant gyvenimo, dėl dviejų šeimynų ir vienos.

Ant pardavimo lotai Hildale, naujos mainos ir geri darbai. Dasizinokit „Vien. Liet.“ Redakcijoj.

Darbo Offisas.

Kas nori gauti darbą arba darbininką, tegul kreipiesi pas:

JURGI MACEVICZIŲ,
136 E. Main st. Plymouth, Pa.

Milžiniškos mašinos.

Svietas dirbdina kasdien didesnes mašinas ir jų proporcionališkumas iš tiesų yra milžiniškas. Mūsų žiurme ant jų stebėdamosi iš jų gražumo, lygumo ir punktuoliškumo, atliekamo vien vieno mechanizmo. Jeigu gi kaip kada atsiliuosuoja kokis šriubelis, tuomet sustoja visa milžiniškoji mašina ir laukia kol ateis gabi ranka ir ją vėl sutaisys, pajudys. Ar pastebėjai kada nors Tamista idomumą savo kuno mašinos, savo organizmo? Kaip nuostebančiai ji veikia! Bet štai, skelvis atsisako veikti ir tuojau sustoja visa idomioji mašina. Geriausias, greičiausias ir vienatinis budas padaryti ją vėl veikiančia yra vartojimas Trinerio Amerikoniškojo Elikyro Karčiojo Vyno. Vaistas veikia tiesiog antskilvio ir gromuliojimo organų. Kada tik pajusi, jog apetitas pasimazino, pajiega prapuola, liežuvius apsitraukia, veidas išblyškęs ir akys netekusios skaistumo, vartok tuojau Trinerio Amerikoniškąjį Elikyrą Karčiojo Vyno, kuris tuojaus viską atitaisys.

Gaunamas visose aptiekose, arba pas patį fabrikantą - Juozapą Trinerį 799 So. Ashland ave., Chciago, Ill